

DE POSTRIJDER

DER PROVINIE LIMBURG

WEEKBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

BUREAU EN REDACTIE:

DRUKKERIJ COLLE
(Naam: Maatsch.) —
HOEK DER REGULIERNWAL
(Stenderpoort).
TONGEREN
Postboks rekening n. 8455.
Telefoon 12

Abonnementprijs : fr. 15.00 per jaar,
Vooraft betaald.
30 centimes het nummer.

Alle toezendingen van geld, kranten en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

AANKONDIGINGEN.

Prijs per regel fr. 1.00
Tusschen 10 en 15 regels fr. 2.00
Nieuws fr. 2.00
Verhalen en doodberichten fr. 3.00
Kleine Aankondigingen :
Van 1 tot 4 regels fr. 3.50
Elke regel meer fr. 0.75
Voor meer dan één inlassing, prijs volgens akkoord.

Alle aankondigingen en mededeelingen moeten ons toekomen voor Donderdag middag.

De pers zwijgt

De wereldpers is een slecht geoutleerd instrument, over het voornaamste spreekt zij niet, als het haar niet past.
Zoo past het haar b.v. niet de wereld te zeggen dat de nieuwe machthebbers in Spanje geen kultuurdragers maar barbaren zijn.

Wanneer dat in Spanje zelf niet gezegd durft te worden, is dat te begrijpen, 103 kranten in 37 steden zijn sinds Januari 1933 tot 10.000 peratas of met ophofping bestraft, omdat zij met een onaangenaam kritisch licht de waarheid naderden.

De wereldpers zwijgt. De buitenlandse correspondentie schijnen met geweld beide oogen dicht te drukken.
En waarom? In totaal heeft men de volgende katholieke inrichtingen eenvoudig weg opgeheven, zonder het door iets anders te vervangen : zestien gasthuizen met 82.382 verpleegden, 68 klinieken met 51.431 behandelde personen, 28 armen apotheken met 23.961 uitdeelingen in het laatste jaar, 66 maskstations met 30.784 gratis verpleegde bezoekers, 518 armenhuizen 39.677 bewoners, 43 asyls voor krankzinnigen met 15.320 zieken, 158 gaarkuiken met 190.640 maaltijden per dag, 35 verbeterhuizen met 4041 verpleegden, 349 stations voor E. H. B. O. met 91.712 gevallen, 538 anders inrichting met 118.629 bewoners of bezoekers.

Al deze inrichtingen in totaal 2241 met 666.682 menschen, die daar naar lichaam en ziel heil zochten en vonden heeft de Spaansche Republiek ontegenwoordig opgeheven, omdat zij door priesters, zusters en leekbroeders bestuurd werden.
De wereld voornemend nagonoeg niets van dit alles.

Of de jongste Spaansche schoolmeester : een derde gedeelte der schooljeugd (59.950 leerlingen) werden door onbetoonbare reguleuze krachten onderdrukt meer dan de helft namelijk 27.000 leerlingen der middelbare scholen, vooral die voor een bepaald vak studeerden (rechtswetenschappen, natuur- en handelswetenschappen) alles met een slag afgevoelen.

Waar wil de Spaansche Staat op 1 October 1933 de gekwalificeerde leerkrachten vandaan halen om de lege plaatsen ook maar eenzins aan te vullen?

Dat gaat niet!
En toch heeft de heele wereld geen recht over dit alles ingelicht te zijn.

Het Akkoord Jaspardardieu

M. JASPAR HAD DE DUITSCHE WOORDBREIK VERZOENEN, FRANKRIJK ZAL ONS JAARLIJKS 34 MILJOEN GEDURENDE 25 JAAR BETALEN.

Wij hebben reeds gemeld dat Frankrijk verboden heeft aan België gedurende 25 jaar jaarlijks een som van verscheidene miljoenen te betalen, in uitvoering van het akkoord Jaspardardieu, dat deze beide staatslieden ter konferentie van Den Haag op het Youngplan hebben gesloten.

Het eerste bericht luidde dat er kwestie was van een som van 500 miljoen. Het gaat echter om een som van 850 miljoen, doch deze zal echter uitgekeerd worden in 25 annuïtieten van 34 miljoen elk.

Men vraagt zich wellicht af waarom Frankrijk ons die som moet betalen, en welke de betekenis is van het desbetreffend akkoord Jaspardardieu.

Men weet dat in 1930 de groote Herstelkonferentie in Den Haag werd gehouden onder het voorzitterschap van M. Henri Jaspard. Belgisch Eerste Minister destijds. Deze konferentie moest het Dawesplan der Duitse herstelbetalingen herzien en een nieuw herstelplan, het Youngplan, uitwerken. Dit was de zoveelste kapitulatie sedert den wapenstilstand. Immers, pas had Duitsland een verdrag tot herstelbetalingen ondertekend, of het brak zijn woord en weigerde te betalen. En de realiteitsden, als goede snulden, hebben maar altijd toegevoegd en de Duitse schuld maar altijd vermindert. In 1930 werd dan het Youngplan opgemaakt. De Duitse herstelbetalingen het plan en gingen de plechtige verbintenissen aan voortaan regelmatig te betalen, zoals zij ook plechtig beloofden. België schadeloos te stellen voor de markten.

Maar welk vertrouwen kan men in het meeneedige Duitsland stellen, voor het welk de verdragen toch niets anders zijn dan vespas papier?

M. Henri Jaspard kon Duitsland onmogelijk vertrouwen schenken en stak zijn wantrouwen dan ook onder stroom van banden. Hij voorzag dat Duitsland eens te meer zijn woord zou breken en zijne traditie van meenede zou volgen. En ondanks alle geruststellende verklaringen van de internationale loksirenen bleef M. Jaspard op zijn standpunt.

Na talrijke gesprekken en menigvuldige onderhandelingen wist hij den warborg van Frankrijk te bekomen. M. André Tardieu ging de verbintenissen aan dat Frankrijk zou betalen, in geval Duitsland eens te meer zijn woord brak. In dien zin werd door M. Tardieu en Jaspard een konventie gesloten.

De feiten hebben M. Jaspard in het gelijk gesteld. De Duitse meenedeigen wijkten te betalen. M. Jaspard heeft dan ook Frankrijk herinnert aan de konventie Tardieu-Jaspard. En Frankrijk zal zijn woord niet breken, maar de konventie eedlijk uitvoeren.

Druiven en Steenkolen

RULING VAN BELGISCHE DRUIVEN TEGEN DUITSCHE STEENKOLEN.

Eene oplossing voor de krisis in onze druivenafzet. — Nog niet zo lang geleden hebben wij onze lezers breedvoerig ingewijd in onze Belgischen druivenwekk, zijne geschiedenis, zijn nederig begin, zijne spoedige uitbreiding, zijne grootheid en zijn verval, dit laatste te wijten juist aan dezelfde oorzaken als deze van het verval van onze vlieg, van onze hopteelt, van onze tabaksteelt, eeuwige en altijd hetzelfde : het vreemd protektionism, dat ons alle uitwegen verspert. Dit protektionism is de enige oorzaak — daar is er geen andere — van de ekonomische krisis over heel te wereld. En zoolang deze oorzaak niet wordt weggenomen, zal er aan de krisis ook geen einde komen, ondanks alle grootscheepsche Amerikaansche Herstelplannen, ondanks beschermingen van allen aard. Het protektionism alleen is de vijand.

Onze druivenwekk is er dubbel het slachtoffer van.
Eenzijdig worden ons alle uitwegen afgesneden ; anderzijds blijven de produktiekosten zeer hoog, veel te hoog, uit hoofde van den steenkoemprijs, welke geregeld wordt op de protektionistische contingentenmaatregelen.

De Belgische druivenwekk wordt dus binnenvoerd door het steenkoelvoorslag, dat thans van actual belang is, vermits er tusschen België en Duitsland onderhandeld wordt over de contingenten der Duitse steenkolen. De druivenwekk is voordelig gemiddeld met de Duitse kolen ; deze zijn beterkoop dan de onze en zeer goed geschikt voor het stoken der druivenserren, waarvoor niet alle soorten steenkool goed zijn.

Men begrijpt nu hoe de druivenwekk en de steenkoelkwestie samen rijzen. Daarom heeft nu het Verbond der Druivenwekkers gevraagd zijn voorzigtige meenede spreker in de steenkolenonderhandelingen, en wel om volgende genoegdoening te bekomen :

Men zou den invoer van Duitse steenkolen voor het stoken der serren toelaten, en deze invoer zou betaald worden niet in België gel., maar met Belgische druiven. Het zou dus eene rulling zijn van steenkolen tegen druiven.

Deze oplossing is niet nieuws : twee maal reeds hebben de Duitsehers ons steenkolen geleverd tegen een wagon druiven, welke de Duitsehers in hun land heel gemakkelij verkochten. De druiven waren reeds op voorhand geplaatst bij vaste afnemers.

De druivenwekkers vragen dat zulks nu opnieuw zou geschieden. De rulling zou geschieden op de basis der waarde, t is te zeggen 1000 fr. druiven voor 1000 fr. steenkolen.

Onze kweekers en serrieten hopen dat de Belgische koolmijnbazen op hun voorstel zullen ingaan, te meer dat onze serrieten zeer dikke kalanten zijn van onze koolmijnen : 200.000 ton of twee honderd miljoen kilos per jaar ! De koolmijnen mogen onze druivenwekkers wel deze kompensatie verleen. Het is in dien zin dat er onderhandelingen worden gevoerd tusschen de afgevaardigden der koolmijnen, der druivenwekkers en de hooze ambtenaars van het Mijnwezen, van Landbouw en van Buitelandse Zaken.

« Furore Teutonico »

DIT OPSCHRIFT BLIJFT OP HET MONUMENT DER MARTELAARS VAN DINANT.

Onze lezers kennen het incident van Dinant betreffende het opschrift « Furore Teutonico », dat van de ballustrade van Leuven overgestapt is naar het monument der martelaars van Dinant. In deze stad gaat eerlang iederdaag het gedenkteeken aan de nagedachtenis der door de Duitsehers vermoorde burgers opgericht worden, en er was beslist het opschrift der ballustrade van Leuven « Furore Teutonico » op dit monument te plaatsen.

De Eerste-Minister Graaf de Broqueville had het komitee den raad gegeven dit opschrift niet te plaatsen, zulks om staatsredenen. Het komitee was bereid dien raad te volgen, doch de gemeenteraad had door een vorige stemming beslist dat het opschrift moest geplaatst worden. Het incident moest dus opnieuw voor den gemeenteraad komen en M. de Broqueville had erin toegestemd zijn kabinetbestuurder, Graaf d'Aspremont Lynden, af te vaardigen om de gemeenteraad voor te lichten over de aangevoerde staatsredenen. In de pers werd dit incident echter opgeblazen. Waar M. de Broqueville alleen een « raad » had gegeven, erbij voegende dat de vrijheid der gemeente algeheel en onverminderd bleef, sprak men van « bevel en aanmaning ». In die omstandigheden besliste M. de Broqueville dat zijn afgevaardigde de gemeenteraadzitting niet zou bijwonen, aldus wel te kennen gevende dat de vrijheid van den raad algeheel moest blijven. Tusschen den burgemeester van Dinant, M. Sasserath, en den Eersten-Minister werd over het geval eene briefwisseling gevoerd.

BUITENLAND

FRANKRIJK.

Waterhoos. — ONTZAAGLIJKE VERWOESTINGEN. — Over het Fransche west van Hautes-Corbieres heeft een vreeselijke waterhoos gewoeld, welke rampspoedige overstromingen voor gevolg heeft gehad. Het was een echte wolkbreuk. Uren lang stroomde het water neer. Aan den zondvloed scheen geen einde te zullen komen.

Deze waterhoos ging gepaard met een vreeselijk orkaan. Te St-Laurent de la Cabressesse is de brug over de Nielle ingestort. Vijf personen werden in den vloed geslingerd. Twee vreeselijk verminkt lijkten werden wat verder weergevonden. Het waren deze van de landbouwers Gas en Doublars, 53 en 58 jaar oud. De drie andere lijkten werden niet teruggevonden. Verscheidene andere personen zijn vermist. Dit ongeluk gebeurde terwijl vele nieuwsgierigen van op de brug het wassen van den stroom volgden.

De gemeente Ornaisons staat heemaal onder water, zoodat de menschen op de daken moesten vluchten. Ook de gemeente Villalagne is onder gelopen. De inwoners moesten door de pompiers van Narbonne gered worden.

Vergiftigingszaak. — Ten gevolge van het afsterfen den 27 April laatste te Courtiels, in de Creuse-streek van weduwe Victorie Bourdonnais, 59 jaar oud, had een naamloos brief dees dood als zeer vreemd bij tenneeld, en alsoo een onderzoek uitlokt. Het Parket van Aubusson heeft thans tot de lijk-schouwning doen overgaan, wél het laboratorium van Bordeaux gezast werd met de ontleding der ingewanden. Deze ontleding heeft geleid tot de ontdekking van de aanwezigheid van Barbitaars van eene dosis arsenik, bij machte eenen bliksemlig dood te veroorzaken.

Deze zaak heeft in de streek des te meer opschudding verwekt, dat de echtgenoot van mad. Bourdonnais den 1 Juli 1930 eveneens schielijk gestorven was in gelijkaardige omstandigheden.

Ten maal Bourdonnais den 27 Mei laatste is overleden, deed een naamloos brief twielen aan den natuurlijke dood van de vrouw. De begraafing werd 24 uur verlaagd, maar de dokters besloten tot een natuurlijke dood. Doch zondselinge geruchten bleven de ronde doen. Alsdan werd een onderzoek geopend. Daaruit bleek dat de zoon van de overledene, Louis Bourdonnais, zwak van karakter was en zijn moeder niets dan goed wél maar dat de beste verstandhouding niet immer geheerscht had tusschen schoonmoeder en schoonaochter. Tijdens de ondervraging verklaarden zoon en schoonaochter — met lichte tegenstrijdigheden evenwel — dat huone moeder op 23 April begonnen was over hoofdpijn te klagen, dat zij sindsdien slechts weinig eten innam, en dat zij ten slotte den 27 April schielijk overleden was, wél beelden afwezig waren. Zij voegden er nog bij dat, in dien zij tusschen 23 en 27 April geen geresheer bijgevoeren hadden, de reden daarvan enkel was dat zij niet dachten dat het met moeder erg geteld was.

Nochmans de beschuldigen bleven voortduren. Thans heeft de ontleding van de ingewanden van mad. Bourdonnais uitgevonden dat zij eene groote dosis arsenik ingenomen had. Er blijft dus een twielf meer over : de vrouw werd vergiftigd. Alleen blijft de vraag nu : is hier een ongeluk gebeurd, werd vrouw Bourdonnais vergiftigd of pleegde zij zelfmoord.

M. de Broqueville bleef bij zijne beslissing dat zijn afgevaardigde de gemeenteraadzitting niet zou bijwonen en volhardde in zijn « raad » tot wering van het opschrift, om de staatsredenen, welke hij opzaf.

De burgemeester riep dan den gemeenteraad bijeen, welke Maandag avond vergaderde. Bij de opening der zitting werd een minuut stilte gehouden, tot hulding der gedenkten van de vermoorde burgers, waarna de burgemeester den raad verzocht eene nieuwe stemming over het opschrift uit te brengen. Vooraft lichte hij den raad in over zijne onderhandelingen met den Eersten-Minister, waarna de raad in gesloten zitting vergaderde, om kennis te nemen van de staatsredenen tegen het opschrift.

Bij de heropening der openbare zitting werden redevoeringen gehouden door M. Golenvaux, die het behoud van het opschrift verdedigde ; door M. Seguin, die deel uitschijnde dat dit opschrift er volstrekt niet noodig is tot hulding der nagedachtenis van de slachtoffers ; door M. Legrand, die verklaarde dat hij zich onderwierp aan de door de regering aangevoerde staatsredenen en de thesis van M. de Broqueville verdedigde.

De burgemeester, M. Sasserath, sloot de bespreking en legde dan het geval ter stemming onder deze vorm :

« Bevestigd de raad zijne beslissing van 29 Augustus 1932 betreffende het opschrift « Furore Teutonico » op het gedenkteeken der dooden ? »

De stemming geschiedde bij naamroeping : 9 ja en 2 onthoudingen, MM. Legrand en Seguin. Deze laatsten verklaarden dat zij zich onthouden hebben, omdat de vraag slecht gesteld was.

De burgemeester sloot de vergadering. De trechorders juichten toe,

Jongeling schiet zijn vader neer. — DEZE EEN DRONKAARD, MISHANDELDE MOEDER EN ZOON. — Met een revolver verschot vlak in het hart heeft een jongeling van 21 jaar zijn vader gedood in diens eigen drank- en spijshuis, in de rue Auger, te Charonne. Het was ongeveer 16.30 u. toen de jongen, Edouard-Benjamin Fréne, na een geweldige tooneel met zijn vader Numa, het doodlijk schot loste. Toen hij zijn vader zag ineenzakken riep hij een taxi bij. Ook waren dadelijk politieagenten ter plaatse.

Het slachtoffer werd naar Tenon vervoerd en bezweek bij de aankomst. De jeugdige moedenaar werd aangehouden en naar het politiebureau geleid, waar hij eerst onderzocht werd, en daarna met zijne moeder geconfronteerd werd, die oorgetuige geweest was van het drama. Snikkend toekende hij het proces-verbaal zijner verklaringen.

Numa Fréne en Maria Guyot, zijne moeder, waren gehuwd vijf jaar na de geboorte van Edouard. Maar nooit beminde Numa zijn zoon, dien hij nochtans erkend had. Hij hield zichtbaar veel meer van den jongeren zoon, Georges, die eenige dagen na het huwelik geboren was.

Hij beschouwde mij als een bastaard en was steeds biddadig tegenover mij, verklaarde de jonge vadermoedenaar. Ook beminde hij mijn broeder blijkbaar veel meer.

Nadat de jeugdige Georges bij ongeluk het leven verloor tijdens een twist, verveet zijn vader hem dikwijls dat hij niet heemaal vreemd was aan den dood van zijn broeder. In 1928 was Edouard, de mishandelende van zijn vader moede, naar Montargis vertrokken en was er in dienst gezant bij een kasshandelaar, waar hij 7 maanden bleef. Sedertdien had hij geen vast werk en in Februari 1933 werd hij bedienend in een drank- en spijshuis in de rue de Sévres, waarvoor zijn vader zaakvoerder was. Deze laatste een oud-kolonial, had soms geweldige aanvallen van gramscian, zooling dat hij op zekeren dag gansch het meubiel liet en klein sloeg. Toen Numa het spijshuis van de rue Auger overnam, volgde Edouard hem. De gramscian aanvallen namen er met den dag toe. Ook dork Numa bijten mare, slagging vroer, zoodat Edouard meermalen zijne moeder had moeten verlaten.

Het drama. — Zaterdag herbege het spel. De meeler streek een kleedstuk van Edouard, terwijl deze den afwasch deed. Numa verveet hen beiden luihruch. Toen zijn zoon het aandurfde hem te antwoorden, zoolde zijn vader hem drie pinnen naar het hoofd en daarna een volle bierflesch op de borst, tierende :

« Ga weg ! Trek er uit ! Verdwin voor mijn oogen ! »

Toezelfdrijf naderde hij de deur die op de straat uitaf. Ziende dat zijn vader de deur ging openen, om hem buiten te werpen, werd Edouard woedend. Spring op de toelade toe, waar hij moede een mantrak te vinden, zegde hij naderhand, en vond er den geladen revolver. Hij strekte den arm uit en zender lijkten noch mikken, vuurde hij. De vader wankelde nog enkele schreden verder, stamelde eenige woorden tot zijne vrouw, greep met zijn hand naar het hart, alsof hij stikte en stortte reder. Eenige minuten later was hij een lijk.

Tijdens het verhoor heeft Edouard Fréne niet ogehouden te herhalen dat hij wist hoe ongehoorbrutal zijn vader was, en dat hij uit vreesghandeld had. Op zijn lichaam zijn geen nog duidelijk de sporen van de gepoekte pinnen en de bierflesch. Moeder Fréne heeft de verklaringen van haar zoon bevestigd. Ook op haar werden sporen ontdok van gewelddeden door Numa Fréne op haar gepoegd.

DUITSCHLAND.

Vreeselijke mishad te Berlin. — ZIJN EIGEN VADER VERMOORD. — In de wijk van de Alexanderplatz te Berlin is een jonge man aangehouden, Willy Splinter, geheten, die verleden Dinsdag zijn vader te Wilmersdorf had vermoord. De politie werd op het spoor van den daer gebruik door de aanwijzingen van een sigarenwinkelier, bij wien de jonge man sigaretten gekocht had. Het viel den winkelier op, dat Splinter er zeer bezorgd uitzag, terwijl op zijn kleeren bloedvlekken te bespeuren waren. De geheele omgeving van de Alexanderplatz werd daarna door de politie afgezocht en ten slotte slaagde men er in, den jonge man te ontdekken. Hij bekende zondere eenige moeite zijn misdad.

Als reden voor zijn daad gaf hij op, dat hij diep in de schuld zat, terwijl zijn vader hem alle geld weigerde. Dinsdag had hij zijn vader, een koopman, afgewacht in de loods, waarin hij zijn wagen stallde. De vader kwam in zolder de aanwezigheid van zijn zoon te bemerken. Na zijn wagen binnente hebben geplaatst, begon hij zijn geld te tellen. Op dit oogeblik besprong zijn zoon hem van achter en wilde hem in de duisternis zijn geld afnemen. De vader, die niet zag, dat de aanrander zijn zoon was, greep een flesch om zich te verdedigen. De zoon echter ontham hem dit wapen en sloeg er zijn vader mee op het hoofd, zoodat deze in elkaar zakte. Daar zijn vader echter nog teekenen van leven gaf, loste de zoon nog enkele revolvershots op hem.

Bij het naderen van een nachtwaker die op de kreten van denouden man was afgekomen, nam de moedenaar de vlucht.
« Herrie in een schouwburg. — Tooneel is verzeinsel. Maar het gebeurt dat het verzeinsel zich in werkelijkheid omzet. Dit is namelijk geschied, voor enkele dagen, in

een kleine stad in Saksen, waar een rondreizend gezelschap, een stuk verteerd met een jaloerschen minnaar die de heldin met een dolk steekt.

De eerste twee bedrijven verliepen onder de gespannen belangstelling van de volle zaal, maar toen, in het derde, de speler zijn meisje moest doodden en hij verscheen rood van toorn, schoten enkele vroolijke toeschouwers die op de eerste rij zaten, in een laech.

De speler, die zijn rol met de meeste toewijding gaf, was daarover zoo verbolgen dat hij in de zaal sprong en tegen de onfatsoenlijke jonge menschen zijn dolk ophief die, gelukkig, maar een valsch wapen was.

Een geweldige herrie ontstond, gedurende dewelke het publiek het opnam voor den beleedigden speler. De jonge rustverstoorders soegen op de vlucht.

Toen bemeeide de politie zich nog met het geval en schorste de voorstelling.

VEREENIGDE-STATEN.

Krankzinnigen in opstand. — In een krankzinnigengesticht bij New-York heeft een opstand plaats gehad, die weliswaar slechts een enkel slachtoffer eischte, maar lang in het gehougen zal blijven van het personeel, dat een verschrikkelijken nacht heeft doorgemaakt. Een kor van waanzinnige stemmen bleef den heelen nacht brullen, tot dat men er eindelijk in slaagde, de geesteszieken tot de orde terug te brengen.

Er werden 15 personen gekwast en één doodaft te betreuren ; de aanweziger, de 26 jarige Ray Fischer, moest den opstand met den dood boeten. Evenmin als de andere krankzinnigen was hij gewapend, maar hij had een kinderpistool weten te bemachtigen en toen hij dit op een soldaat aanlegde, meende deze, dat zijn leven bedreigd werd en schoot den jongeman dood.

Fischer had vier krankzinnigen, die met hem op dezelfde zaal sliepen, overreed, om den zaalwachter te overvallen, hem de sleutels af te nemen en dan uit het gesticht te vliechten. Met het kinderpistool, dat op onverklaarbare wijze in zijn bezit was gekomen, wist hij den wachter even in bewang te houden, waarop de anderen den man met een stiel neersloegen.

Er werd echter direct alarm gelenzen en de daders liepen naar de cantine, waarin zij zich barricadeerden. Met woest getier zworpen zij de andere krankzinnigen op om me te doen en spoedig was het heele gesticht in opstand. Het leek of de heil was losgebroken.

Met alles, waarop zij de hand konden leggen, gingen de zinnelozen het personeel te lijf. De verplegers en de zusters moesten de wijk nemen en de politie en de troepen werden te hulp geroepen. Met traangasbommen moest het gesticht, zaal voor zaal, worden ingenomen en een sterke wacht voor de uitgangen verhinderde de vlucht der krankzinnigen.

Naar het gebuil en gebrul hield aan, want was de ene zaal gezuiverd, dan begon het spektakel in een andere. Men besloot daarom het daglicht af te wachten om de orde gemakkelijker te kunnen herstellen. Scherpshutters kregen orde om de vluchtende zieken tegen te houden, door hen in de voeten te schieten.

Toen de oetend aanbark worden tal van gasbommen in het gebouw geworpen en daarop had een stormaanval plaats. De krankzinnigen weken ontdeld terug en toen de militairen, met gasmaskers voor het gezicht, binnenstroomden, Allen, die nog weerstand boden, werden alloed.

Alleen Fischer stond nog in een gang naar de keihers en schoot herhaaldelijk zijn kinderpistool af. Toen een soldaat het wapen plotseling op korten afstand op zich gericht zag, gaf hij vuur en de aanweziger viel dood neer, waarop het verzet gebroken was.

ENGELAND.

Een moedige vrouw. — LEVENSGEVAARLIJKE REDDINGSPOEGING. — Te Hammersmith (Londen) heeft een vrouw een moedige daad verricht, welke haar het leven had kunnen kosten.

Op een spoorweg, met ondergrondchen elektrischen kabel, zag zij een jongen van ongeveer zeven jaar ligen. Het kind was blijkbaar door den stroom getroffen. Daar hij nog zwakke teekenen van leven gaf en een trein op vrij korten afstand naderde, greep zij den jongen vast en probeerde zij hem van de rails te trekken ; maar de stroom gaf haar een geweldigen schok en zij moest deze poging om het kind te redden opgeven. Toen liep zij den trein tegemoet en wist de aandacht van den machinist te trekken, waarop deze den trein tot stilstand bracht.

Nadat de stroom uitgeschakeld was, kon men het kind van de rails verwijderen. De dood was evenwel inmiddels ingetreden.

JOEGOSLAVIE.

Valsch beschuldigd door moordenaars. — TOT 20 JAAR VEROORDEELD. — EINDELIJK WEEER VRIJ. — SCHADEVERGOEDINGSEISCH AFGEWEEZEN. — In Januari 1924 werd het dorp Poljane in het Zuiden van Joego-Slavie opgescherkt door een bloedigen moord. Twee gemaskerde bandieten waren des nachts de woning binnengedrongen van een welgestelde weduw. Zij brachten de vrouw en haar 9 jarig kind op beestachtige wijze om het leven. Het zusje van het vermoorde kind was onder het bed gekropen en vol ontzetting had zij de gruwelijke gebeurtenis voor haar oogen sien aapelen.

Zo jong als zij was wist zij toch een

zoo duidelijke beschrijving van de daders te geven dat de politie er in slaagde de moordenaars in handen te krijgen. Het waren twee jongeboeren, Dusan Milkovics en Dragutin Sojanovics. Zij ontkenen eerst, maar toen bij het onderzoek humer kleedieren, bloedvlekjes werden gevonden, die van de oude vrouw afkomstig moesten zijn, vielen zij door de mand en bekenden de geheele misdaad. Misschien in de hoop, dat dit als verzachtende omstandigheid zou gelden, verklaarden zij tot den moord te zijn aangezet door den winkelier Sava Georgevics.

Ook deze, een man van 58 jaar, werd aangehouden en hoewel hij hardnekkig zijn onschuld staande hield, veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf en verlies van zijn geheele vermogen. De beide moordenaars werden ter dood veroordeeld. Milkovics werd in Februari 1925 terechtgesteld, maar even voor het zijn vonnis voltrokken werd, vroeg hij als laatste gunst nog eens voor den rechter voorgeleid te mogen worden. Dit verzoek werd ingewilligd en toen verklaarde hij dat Georgevics niet het minste met den moord te maken had en uit wraak door de beide moordenaars van meelichtheid was beschuldigd. De rechter meende ten onrechte aan deze bekentenis geen waarde te moeten hechten en verlat de kwestie, als gevolg zijner drukke beslommeringen.

Milkovics meelichtige ontliet de strop daar z'n straf in levenslang gevang werd gewijzigd. Verleden jaar begon ook zijn geweten te spreken en vrijwillig legde hij de bekentenis af, dat de tegen Georgevics ingebrachte beschuldiging volkomen ongegrond was. Eerst toe zag het gerecht aanleiding het proces opnieuw in behandeling te nemen, met het gevolg, dat Georgevics werd vrijgesproken als volkomen onschuldig.

Georgevics was inmiddels een oud man geworden, gebroken door de bittere beproeving, die het lot hem had opgelegd. Zijn bestaan was natuurlijk vermindert en hij had niet de kracht opnieuw te beginnen. Dus diende hij een eisch in tot schadevergoeding wegens onschuldige gevangenisstraf. Voor hij een advocaat gevonden had, die zijn eisch wél verdienden, was er echter geruimen tijd verlopen en het gerecht wees daarom den eisch af. Eischer had zich niet gehouden aan den wettelijk voorgeschreven termijn van zes maanden.

Toen is de ongelukkige in armoede er toe overgegaan een bedelvergunning te vragen. Geheel Joego-Slavie is echter begaan met zijn lot en in tal van steden hebben zich komiteeten gevormd, die voornemens zijn een straathoofding te houden, uit de opbrengst waarvan men den thans 66 jarigen Georgevics een onbezorgdenouden dag wil verschaffen.

RUSLAND.

De hongersnood. — BESPREKING OP HET MINDERHELDENCONGRES TE GENEVE. — Tijdens de openingszitting van het minderhedenkongres te Genève, heeft de voorzitter, het vroeger Italiaansche kamerdij Wilfan, namens de aanwezigen zijn sympathie uitgedrukt met de volken, die getroffen worden door den hongersnood, die op het oogeblik in het Zuiden van Rusland heerscht.

Prof. Kurtschinsky, de vertegenwoordiger van de Russische minderheden in Estland, deelde vervolgens mede, dat de hongersnood in Rusland nog erg is, is dan wordt verondersteld, vooral in de vroeger graan-gebieden van het Zuiden. De Sovjetregering gaat niettemin door met het uitvoeren van graan naar het buitenland en ontkent het bestaan van den hongersnood. Spreker deed beroep op het Rode Kruis om alles in het werk te stellen, teneinde de miljoenen menschen te redden, die van honger dreigen om te komen.

Vervolgens heeft mevr. Rudnicka, Oekraïsch afgevaardigde in het Poolse parlement, een ontroerende uiteenzetting gegeven van den dood, die in Oekraïne heerscht. De oorzaak hiervan is de systematische vernietiging van het Oekraïense volk, die de Sovjet-regering zich ten doel heeft gesteld. Het is te betreuren, dat groote Europeesche staten desondanks toch vriendschaps- en andere verdragen met Sovjet-Rusland afsluiten.

Aan het slot van de vergadering is een mobie aangenomen, waarin de onlangs ingestelde internationale aktie wordt goedgekeurd en een beroep gedaan wordt op de geheele beschaafde wereld om deze te steunen.

NEDERLAND.

Van een geit die geld af. — Het Nederlandsche dorpje Oude Adu is dezer dagen in geweldige opschudding gebracht.

Een veehouder was er bezig een sjoet te schieten. De man had het zoo warm, dat hij besloot zich tijdelijk van zijn vest te ontdoen. Hij legde het kleedstuk in het gras, alhoewel er een briefkastje in stak met 220 gulden aan bankpapier.

Dit alles zoo erg niet geweest zijn, indien zich in de nabijheid niet een paar geiten hadden bevonden, die de nieuwsgierigheid zoo ver dreven den inhoud van het kleedstuk na te gaan. Met het geval dat de portefeuille er uit viel. Een van de geiten ontdekte de bankbriefjes.

En toen de eigenaar weer zijn vest kwam aantrekken, had hij nog juist de gelegenheid om te zien, hoe een van de geiten het laatste briefje van tien gulden aan het opnabellen was.

Men heeft de geit bij haar sik naar de